

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie ze wniosku M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Chrzanowie

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 26 lipca 2023 r.

skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu
sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie toczącej się przed Sądem
Apelacyjnym w Krakowie o sygn. akt III AUa 1128/18,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

M. R. wniósł do Sądu Najwyższego samodzielnie sporządzoną skargę na
przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie
pod sygn. III AUa 1128/18.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu cywilnym obowiązuje przed Sądem Najwyższym
obowiązkowe zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego
(art. 87¹ § 1 k.p.c.), co dotyczy też postępowania ze skargi na przewlekłość
postępowania sądowego (art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.
o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu

przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość).

Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 marca 2006 r., III CZ 5/06; 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12; 18 października 2018 r., I NSP 75/18; 1 kwietnia 2021 r., I NSP 16/21).

Skarga wniesiona przez M. R. została złożona do Sądu Najwyższego osobiście przez niego samego, bez profesjonalnego pełnomocnika, co ze względu na art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz brak podstaw do zastosowania art. 87¹ § 2 k.p.c., stanowi brak nieusuwalny, powodując konieczność jej odrzucenia bez wzywania do uzupełnienia tego braku.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[KF]

[as]